

'Onder de Boschboom'

'n Kuukske en 'n nieuwe fiets

Ik kan er niets aan doen en ik doe het ook niet altijd expres, maar ik doe het met de regelmaat van de klok. Mee luisteren met de gesprekken om me heen. Tegenwoordig wil dat wel zeggen dat het vaak eenzijdige gesprekken zijn, want het lijkt wel of iedereen met zijn telefoontje aan zijn of haar oor door het leven gaat. En dat dan ook vaak door mijn leven. Schreeuwend op de fiets, op het terras, in de trein, of in de supermarkt. Overal wordt er getelefoneerd.

En ja, ik luister dan graag mee. Maar nog leuker vind ik het als ik een gewoon gesprek hoor. Ik houd dan ook gerust de pas in als ik achter twee kletsende mensen loop.

Het is al weer een tijdje geleden dat ik in het park aan het wandelen was en de pas inhield toen ik achter een iets te dik jongetje van een jaar of zeven, met zijn ook iets te dikke moeder liep. Ik begreep dat het jongetje binnenkort iets moest gaan doen, maar dat hij geen flauw idee had, wat en waarom hij dat zou moeten doen. Drammend en dreinend bleef hij om uitleg vragen.

"Waarom moet ik dat? En wie zegt dat ik dat wil?"

Maar het was duidelijk, discussie was niet mogelijk. Wat moet dat moet, was de uitleg die moeder gaf. En als toevoeging kreeg het menneke te horen dat ook zijn vader, zijn moeder, opa en oma het hadden gedaan.

Nieuwsgierig als ik ben, wilde ik toch maar al te graag weten wat heel deze familie had gedaan en waar dit kereltje nu zo tegenop zag.

Toch vertelde deze moeder dat het leuk was en dat het bij het leven hoorde.

Ik raadpleegde mijn eigen brein. Had ik ook rond mijn zevende levensjaar iets moeten doen wat bij het leven hoorde? En hadden mijn ouders dat ook moeten doen? Of mijn kinderen, wat had ik hun rond hun zevende jaar laten doen wat ze waarschijnlijk niet leuk hadden gevonden, maar wat nu eenmaal bij het leven hoorde.

Wat mezelf betrof kon ik zo gauw niets bedenken. Maar ik wist zeker dat mijn kinderen niets naars_hadden hoeven doen op die leeftijd.

Verzonken in mijn eigen gedachten volgde ik het gesprek voor me al lang niet meer. Tot ik de moeder hoorde zeggen: "Nou is 't klaor, wa moet da moet. Ge kregt 'n kuukske en 'n nieuwe fiets."

Alle puzzelstukjes vielen als vanzelf op hun plaats.

Dat was het dus. Dit ventje, nu gekleed in een glimmend trainingspak met aan zijn voeten een paar veel te dure sportschoenen zou binnenkort misschien wel in een pak met stropdas naar de kerk gaan. Trotse ouders en grootouders zouden toekijken wanneer hun ventje naar voren mag komen. Tussen mini-bruidjes en kleine heertjes, mag ook hij vertellen waarom hij zo graag bij de kerk wil horen. Te midden van leeftijdgenootjes zal ook hij zijn eerste communie ontvangen. Kinderen vertellen dat ze graag hun communie ontvangen omdat ze van samen delen houden. Anderen vertellen dat ze dankbaar zijn dat ze hier mogen wonen en leven, dat je hier mag geloven in alle vrijheid en dat niemand boos wordt als je ergens anders in gelooft.

En dan is eindelijk het mollige kereltje aan de beurt. Ook hij mag vertellen waarom hij zo graag bij de kerk wil horen.

"Nou dan krijg ik een nieuwe fiets", zegt hij vol trots. Het kuukske vergeet hij te zeggen, maar dat komt waarschijnlijk omdat hij liever een andere koek had gehad.

Er klinkt een bulderend gelach door de overvolle kerk. En dat die kerk vol is, is al uniek. Want zoals we allemaal weten lopen de kerken leeg. En dat gaat in rap tempo. In Rome vraagt men zich af hoe ze de mensen weer naar de kerk kunnen krijgen. Het antwoord is dus voor de hand liggend. Beloof iedereen een kuukske en een nieuwe fiets en alles komt goed.

Monique Gloudemans

Onder De Boschboom" is een rubriek van cultuurhistorische aard, die haar columnisten een podium biedt om op persoonlijke titel onderwerpen die met de Bossche cultuur te maken hebben uit te diepen. Reacties? Stuur uw email naar: onderdeboschboom@kringvrienden.nl